

der omkring i de Forenede Stater virkede i kvindesagens tjeneste, saafremt de da ønskede optagelse. Denne nye store forening arbejder under navn af National Council of Women. Dens nærmeste opgave er at sikre ogsaa kvinderne i de Forenede Stater stemmeret. Men de enkelte klubber og kvindesagsforeninger inden National Council's ramme har langt fra alle gjort kvindestemmeret til programsag. Women's Christian Temperance Union — kvindelig kristelig afholdsforening — sluttede sig først nylig officielt til stemmeretsforeningen. Og mange organisationer af veldædig eller mere privat natur vil slet ikke befatte sig med politik.

National Council er organiseret saa temmelig ilighed med selve den amerikanske union. Det, som vi i daglig tale kalder Amerika, bestaar som bekjendt af mange forskellige stater — for tiden toogfirti — og territorier. Hver stat har sine egne love og embedsmænd og styrer sig selv med absolut frihed. Men tilsammen danner de en forbundsstat, i krig og fred, og hver enkelt stat sender repræsentanter til forbundsregjeringen i Washington, hvor præsidenten og hans kabinet residerer.

Mange, mange kvindeforeninger er spredt rundt i de forskellige stater; saamange, der ønsker det, slutter sig til National Council, betaler sit aarlige kontingent og sender repræsentanter til de store fællesmøder, som herefter vil blive holdt i Washington hvert tredje aar. I foraaet var altsaa det første store, nationale møde.

Man kan rejse samme indvending mod disse kvindemøder og talerne der, som mod religiøse sammenkomster og præsters præken i kirken. De formaar ikke at samle den tilhørerkreds, som helst burde være der. Præster og stemmeretsforkyndere taler for et publikum, der enten allerede er troende eller ønsker at blive det. De vantro eller ligegyldige kan man ikke naa. De blir borte fra kirken og læser ikke avisernes beretning om kvindemøder og taler. Men man lukker jo ikke kirkerne af den grund, og ligesaa lidt la'r man være at holde kvindemøder.

Og naar man føler sig mismodig ligeoverfor al den interesseløshed, som ogsaa her i Amerika omgiver de enkelte arbejdere som en tæt masse, man ligger og pirker i, uden tilsyneladende at bevæge den af stedet, maa man tage for sig kvindesagens annaler og se, hvilken fremgang sagen alligevel har haft i disse firti aar. Kvindens Rettigheder er nu et Slagord. Den sløveste, den mest vantro kjender det. Da det for første gang blev offentlig fremsat, i Seneca Falls, vakte det omtrent ublandet forargelse og latter. Det var et langt større procentantal dengang end nu, som ikke kunde forstaa, »hvorledes kvinder kan ønske flere rettigheder end de allerede har«. Et langt større procentantal fandt, at »kvinder har al den ret og magt, de i det hele taget bør ha«. Et langt større